

Arrest

nr. 91 783 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat F. JACOBS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 11 oktober 1970 in de Georgische stad Chokhatauri.

Uw problemen begonnen nadat u op 7 mei 2010 drie vrienden vergezelde naar de voorstelling van het boek Saidumlo Siroba van auteur Erekle Deisadze. Dit boek werd door heel wat mensen als provocatief beschouwd omdat het ging over kwesties als homoseksualiteit, incest en de rol van de Orthodoxe kerk en het nationalisme in Georgie. Uw vrienden wilden protesteren tegen de publicatie van dit boek. Eerst gingen jullie naar de universiteit van Ilia, waar het boek officieel voorgesteld werd. Na

de boekvoorstelling ontstond er een verhitte discussie. De politie kwam uiteindelijk langs om de gemoederen te bedaren. Maar er waren geen noemenswaardige incidenten. 's Avonds gingen jullie naar het televisiestation 'Kaukasus' om er de opnames van het tv-debat over het boek bij te wonen. Tijdens dit debat liep de situatie echter volledig uit de hand. Mensen gingen met elkaar op de vuist en de politie moest ook daar tussenkomen. Zelf was u niet bij deze gevechten betrokken, maar u werd wel door de politie gearresteerd, net als uw drie vrienden en verschillende andere leden van de 'Organisatie van Orthodox-christelijke Ouders'. Twee of drie dagen later werd u echter opnieuw vrijgelaten omdat u onder dwang verklaard had dat uw vrienden u gedwongen hadden het debat bij te wonen. Later zou u deze verklaringen wel nog moeten bevestigen in de rechtbank. Na uw vrijlating verbleef u een tijdje in de regio Guria, van waar uw familie afkomstig is. In die periode ging de politie enkele keren langs bij uw broer om naar u te informeren. Ergens in de zomer van 2010 verzegelde de staat ook uw appartement, waardoor uw vader net als u zijn registratieadres kwijtraakte.

U verliet Georgië uiteindelijk op 7 november 2010. Samen met uw neef ging u met een vrachtwagen naar de havenstad Batumi. Daar namen jullie met de vrachtwagen een overzetboot naar de Oekraïense haven Ilyichevsk, van waaruit jullie doorreden naar de stad Lvov. In Lvov verbleef u meerdere dagen, vooraleer u met een minibus naar België kwam. U bereikte België op 19 november 2010. Enkele dagen later, op 22 november 2010, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië problemen kende met uw autoriteiten omdat u toevallig aanwezig was op een uit de hand gelopen debat. Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Vooreerst werden er een aantal vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw verhaal over uw betrokkenheid bij de incidenten rond de publicatie van dit boek ondermijnen. Zo moet worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen af over het lot van de andere die samen met u werden gearresteerd. Zo verklaarde u dat er op 7 mei 2010 in totaal 18 personen werden gearresteerd. U vertelde dat uw 3 vrienden uiteindelijk veroordeeld werden en dat ze momenteel hun straf uitzitten. Het is echter zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u niet eens wist wanneer hun proces had plaatsgevonden (CGVS, p. 16) noch of ze allemaal dezelfde straf hadden gekregen (CGVS, p. 15). Verder legde u inconsistente verklaringen af over het lot van de andere arrestanten. Aanvankelijk verklaarde u dat u geen idee had of er van de ongeveer 18 personen die op 7 mei 2010 gearresteerd werden behalve uw vrienden achteraf nog anderen officieel in beschuldiging gesteld werden (CGVS, p. 13). Even later verklaarde u nochtans dat er nog andere arrestanten veroordeeld waren voor het incident bij het televisiestation 'Kaukasus'. U zei dat zo'n 18 personen veroordeeld werden en vervulde dat iedereen behalve G.(...) veroordeeld en bestraft werd, maar dat u de straffen van de andere veroordeelden niet kende (CGVS, p. 16). Deze verklaringen vallen natuurlijk niet te rijmen. De geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij deze gebeurtenissen wordt nog verder ondermijnd door enkele manifeste tegenstrijdigheden die konden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt met betrekking tot het incident dat aan de basis van uw problemen ligt, meer bepaald de boekvoorstelling, het daaraan gekoppelde debat en de verdere afwikkeling ervan. Zo zei u dat er bij de gevechten bij het televisiestation Kaukasus op 7 mei 2010 in totaal ongeveer 18 mensen gearresteerd werden, behalve u allen leden van de Organisatie van christen-orthodoxe ouders (CGVS, p. 13). In de verschillende informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, wordt echter slechts melding gemaakt van maximum 8 arrestanten. In diezelfde informatie staat bovendien te lezen dat uiteindelijk ook 8 personen voor dit incident veroordeeld werden en ze elk een gevangenisstraf van 4,5 jaar kregen. U daarentegen gaf aan dat in totaal 18 personen veroordeeld en bestraft werden voor bovenvermeld incident (CGVS, p. 16). Indien u werkelijk bij deze gebeurtenissen betrokken zou zijn geweest, dan kan worden verwacht dat u correcte informatie zou kunnen geven over het aantal mensen dat op 7 mei 2010 samen met u zou zijn gearresteerd en het aantal mensen dat later werd veroordeeld. De reeds aangehaalde informatie somt bovendien de namen op van alle personen die op 7 mei 2010 in het kader van het incident aan het televisiestation Kaukasus aangehouden werden. Uw naam wordt hierbij niet genoemd (hoewel er wel melding wordt gemaakt van de vrijlating van één van de arrestanten 2 dagen na zijn arrestatie; doch de naam deze persoon wordt niet vermeld). Van de drie door u bij naam genoemde vrienden, meer bepaald 'D.T.(...)', 'D/Da.M.(...)' en 'G.G.(...)' (CGVS, p. 13 en Vragenlijst DVZ nr. 3.5), komt bovendien slechts één in deze opsomming voor, namelijk G.G.(...). Verder wordt wel iemand vermeldt met de familienaam

'M.(...)' alsook iemand met de familienaam 'T.(...)'. De voornamen van deze personen komen echter niet overeen met de voornamen die u tot twee maal toe vermeldde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal. Deze flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Ten tweede werd ook een aantal ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen. Zo werd er een tegenstrijdigheid geconstateerd aangaande de duur van de door u aangehaalde vasthouding. U stelde namelijk dat u op 7 mei 2010 's avonds door de politie gearresteerd werd nadat een vechtpartij ontstond aan het televisiestation Kaukasus Tv naar aanleiding van het debat dat er plaatsvond over het boek Saidumlo Siroba. Net als drie van uw vrienden werd u die avond gearresteerd. U werd overgebracht naar een politiekantoor, waar u gedurende 3 dagen vastgehouden werd (CGVS, p. 12). Eerder, tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), had u nochtans verteld dat u na uw arrestatie op 7 mei 2010 reeds na enkele uren terug werd vrijgelaten (Vragenlijst DVZ, nr. 3.1). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, repliceerde u dat u niet gezegd kon hebben dat u slechts enkele uren vastgehouden werd. Toen u erop gewezen werd dat u dit wel degelijk verklaard had, zei u dat dat in Georgië niet gebeurt en men mensen er gewoonlijk enkele dagen vasthoudt. U voegde er nog aan toe dat het misschien een fout was (CGVS, p. 18). Hiermee is de tegenstrijdigheid echter niet opgeheven aangezien u vasthoudt aan uw meest recente verklaringen. Een tweede tegenstrijdigheid had betrekking op de valse verklaringen die u diende af te leggen tijdens uw arrestatie. Ten overstaan van de DVZ stelde u dat de politie tijdens uw arrestatie eiste dat u valse verklaringen zou afleggen tegen M.Gu.(...). U beloofde dit te doen en werd enkele uren later vervolgens vrijgelaten. Uw 3 vrienden die die dag eveneens gearresteerd waren, bleven in hechtenis (Vragenlijst DVZ, nr. 3.5). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal zei u plots dat u niet enkel tegen Gu.(...) moest getuigen, maar ook tegen uw eigen vrienden (CGVS, p. 12, 13 en 16), wat u bij de DVZ nooit eerder aangehaald had. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u gezegd had dat ze u dwongen om dingen neer te schrijven en te zeggen, maar u het niet gedaan had. Toen de tegenstrijdigheid aan u vervolgens werd verduidelijkt, reageerde u dat niemand u gevraagd had of u ook tegen uw vrienden valse verklaringen moest afleggen. U vervolgde dat men u gevraagd had in het kort uw problemen te vertellen en er geen details gevraagd werden. Toen u er tot slot op gewezen werd dat u uit zichzelf had gezegd dat u valse verklaringen moest afleggen tegen Gu.(...) en u bijgevolg ook zelf had kunnen aangeven dat de politie van u eiste dat u eveneens valse verklaringen zou afleggen tegen uw vrienden, wierp u op dat u antwoordde op de vragen. U vervolgde dat u zich niet alle details kon herinneren en het geen examen was. U voegde er tot slot nog aan toe dat u Georgië niet zou hebben verlaten, als u geen probleem had en u in België anderhalve maand op straat had geleefd (CGVS, p. 18). Aangezien voornoemde tegenstrijdigheid geen detail betreft, maar een element dat de kern van uw asielrelaas raakt, kan deze verklaring niet volstaan en blijft de tegenstrijdigheid bijgevolg overeind.

Ten derde bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een groot aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas. U kon bijvoorbeeld niet met zekerheid zeggen of u vandaag in uw land van herkomst officieel gezocht wordt. U stelde wel dat u vermoedde dat dit het geval was omdat u zich had moeten aanmelden bij de rechtbank, maar u dit niet gedaan had. U liet echter na om zich hierover te informeren omdat het in Georgië de normale gang van zaken is dat u na 3 maanden officieel gezocht wordt indien u verzuimt zich aan te melden bij de rechtbank (CGVS, p. 11). U wist evenmin sinds wanneer u precies officieel gezocht wordt. U gaf enkel aan dat u waarschijnlijk sinds eind 2010 of begin 2011 officieel in opsporing bent, meer bepaald 3 maanden nadat u in de rechtbank had moeten getuigen (CGVS, p. 11). Dit is echter een zeer opmerkelijke verklaring aangezien u geen enkel idee had wanneer u zich bij de rechtbank had moeten aanbieden. U zou hiertoe nog een convocatie krijgen, maar tot op het moment dat u Georgië verliet had u er nog geen ontvangen (CGVS, p. 13). Gelet op uw verklaringen dat een persoon in Georgië officieel gezocht wordt indien hij nalaat zich aan te bieden bij de rechtbank en dit pas vanaf 3 maanden na het moment waarop hij zich moest aanbieden, is het trouwens onmogelijk dat u al sinds eind 2010 officieel gezocht zou worden. U verliet Georgië namelijk op 7 november 2010 (CGVS, p. 9) en had op dat moment nog steeds geen convocatie ontvangen om u aan te bieden bij de rechtbank (CGVS, p. 13). Verder vermeldde u dat uw appartement door de staat verzegeld werd toen u nog in Georgië was (CGVS, p. 13). Ook op dit punt waren uw verklaringen onaannemelijk vaag en zelfs tegenstrijdig. Op de vraag wanneer de staat uw appartement verzegelde, antwoordde u dat het ongeveer in augustus of september 2010 was, in de zomer van 2010. U vervolgde echter dat uw appartement verzegeld werd ongeveer een maand nadat u 2 of 3 dagen in de gevangenis gezeten had (CGVS, p. 13). Gelet op het feit dat u gearresteerd werd op 7 mei 2010 en vervolgens 2 of 3 dagen vastzat (CGVS, p. 12), betekent dit dat de politie uw appartement verzegeld zou hebben midden juni 2010, wat in strijd is met het feit dat u net voordien aangaf dat het gebeurde in augustus of

september 2010. Ook over de reden van de verzegeling was u betrekkelijk vaag. Zelf had u geen idee wat de reden was (CGVS, p. 13-14). Uw vader zou wel geprobeerd hebben zich hierover te informeren, maar uw verklaringen hieromtrent waren zeer diffuus. Op de vraag wat de autoriteiten tegen uw vader gezegd hadden, antwoordde u dat ze niets hadden gezegd en ze geen uitleg of details geven. U vervolgde dat er informanten zijn en zij het misschien weten, maar u het niet kan zeggen. Even later zei u dat uw vader informatie ging inwinnen over de verzegeling van uw appartement bij de Burgerlijke Registratiedienst. Op de vraag wat hij bij deze dienst te horen kreeg, repliceerde u dat ze zulke informatie niet geven. U ging verder dat ze misschien wisten dat u zich moest aanbieden bij de rechtbank en ze er op die manier voor wilden zorgen dat u niet vertrok (CGVS, p. 14). Daarnaast vertelde u dat de politie langs ging bij uw broer om naar u te informeren op het moment dat u nog in Guria verbleef. Hoeveel keer de politie langskwam, wist u niet exact, maar u dacht dat het twee of drie keer gebeurde. Op de vraag wanneer de politie naar het huis van uw broer ging, antwoordde u dat het ongeveer een maand na uw vrijlating was (CGVS, p. 14). Op de vraag of de politie dan eerst bij uw broer langsging of de autoriteiten eerst beslag legden op uw appartement, moest u het antwoord evenwel schuldig blijven (CGVS, p. 15). Tot slot haalde u nog aan dat uw broer ook na uw vertrek uit Georgië nog politie over de vloer kreeg op zoek naar u. U kon echter niet precies zeggen hoeveel keer de politie uw broer lastigviel noch wanneer concreet dit gebeurde (CGVS, p. 17). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover concrete en gedetailleerde informatie kon geven, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Ten vierde, aangaande uw reisroute, verklaarde u dat u vanuit Lvov (in Oekraïne) naar België was gereisd in een minibus (CGVS, p. 9). Aangezien u uw reispaspoort in Oekraïne verloren had, kwam u vanuit Oekraïne naar België zonder geldig reisdocument (CGVS, p. 7). Tijdens dit traject kende u echter nergens problemen en werd u persoonlijk nooit gecontroleerd (CGVS, p. 9). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Georgisch paspoort, waarvan u verklaarde dat u het in Oekraïne was kwijtgeraakt (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt doordat u ook op vlak van uw reisroute tegenstrijdige verklaringen aflegde. Ten overstaan van de DVZ zei u namelijk dat u vanuit Lvov (in Oekraïne) met een vrachtwagen naar Polen was gereisd. In Polen stapte u vervolgens over in een minibus, waarmee u naar België kwam (Verklaring DVZ, nr. 34). Bij het Commissariaat-generaal stelde u nochtans dat u met een minibus rechtstreeks van Lvov naar België was gekomen (CGVS, p. 9). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, verklaarde u dat u naar België kwam om er tot 2013 te blijven. Dit in de hoop dat de regering in 2013 wijzigt en u naar Georgië kan terugkeren. U vervolgde dat het aan mij is om u te geloven of niet en u zich niet alle details herinnert. U kon niet alles onthouden, dat is onmogelijk, besloot u. Deze uitleg is echter niet afdoende om de aangehaalde tegenstrijdigheid op te heffen, te meer omdat u geen enkel medisch attest kon voorleggen waaruit blijkt dat u geheugenproblemen zou hebben. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Tot slot kan er nog op gewezen worden dat u er evenmin in slaagde de Belgische asielinstanties enig tastbaar bewijs voor te leggen van de door u aangehaalde problemen. U stelde bijvoorbeeld dat u op 7 mei 2010 door de politie gearresteerd en vervolgens vastgehouden werd. U kwam 3 dagen later vrij omdat u verklaringen had afgelegd tegen uw 3 vrienden die eveneens gearresteerd werden, maar zou die verklaringen later in de rechtbank nog moeten bevestigen (CGVS, p. 12-13). Noch van uw aanhouding, vasthouding en vrijlating, noch van de verklaringen die u aflegde tegen uw vrienden kon u de Belgische asielinstanties echter enig tastbaar bewijs verschaffen. Verder gaf u aan dat uw appartement in de zomer van 2010 door de Georgische autoriteiten verzegeld werd (CGVS, p. 13-14). U kon het Commissariaat-generaal evenwel geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat u daadwerkelijk een appartement bezat en dat dit in de zomer van 2010 door de Georgische autoriteiten verzegeld werd. U haalde ook nog aan dat u door de Georgische autoriteiten officieel gezocht zou worden sinds 2011 omdat u zich niet had aangeboden bij de rechtbank, wat met 8 jaar opsluiting bestraft kan worden (CGVS, p. 11). Ook deze bewering kon u op geen enkele manier hard maken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Georgische identiteitskaart en rijbewijs) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten immers uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 § 2 en § 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet evenals de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing. Verder beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: procedurebesluit) en artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (hierna: kwalificatierichtlijn).

Verzoeker stelt dat de motivering betrekking moet hebben op de ingeroepen feiten, dat er melding gemaakt moet worden van de toepasselijke juridische regels en dat gemeld dient te worden hoe en waarom deze regels aanleiding gegeven hebben tot de genomen beslissing. Overigens moet de motivering afdoende zijn, hiervoor moet zij steun vinden in het administratief dossier en alle elementen in overweging nemen.

Verzoeker wijst er eveneens op dat de administratie bij het uitoefenen van haar bevoegdheden zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan. Verzoeker meent dat deze zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de administratie alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen en dat de nadelige gevolgen voor een belanghebbende niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met de beslissing beoogde doelen. Deze zorgvuldigheidsplicht geldt bij het vaststellen en waarderen van de feiten en bij de voorbereiding van de beslissing. Verzoeker stelt verder dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten. En dat de Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat een theoretisch bespreking van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins van die aard zijn om de bestreden beslissing te kunnen weerleggen.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 23 mei 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Georgisch machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 2 § 2 en § 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker vraagt de Raad zijn dossier te behandelen in het kader van de volle rechtsmacht die haar toegekend werd bij wet.

De Raad wijst erop dat zij de dossiers in asielzaken steeds in volle rechtsmacht behandelt.

Verzoeker citeert uit de motivering van de bestreden beslissing en haalt het artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de kwalificatierichtlijn aan. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op tegenstrijdigheden en omissies tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en op het Commissariaat-generaal en onduidelikheden betreffende de bewijsstukken, terwijl de protection-officer nergens de moeite doet om verzoeker met deze kritiek te confronteren. Zodat deze rechtsregels geschonden worden.

Wat dit betreft merkt de Raad ten eerste op dat het geenszins zo is dat verzoeker niet geconfronteerd is met de tegenstrijdigheden in zijn relaas, zoals duidelijk blijkt uit het gehoorverslag (gehoor Commissariaat-generaal p. 18). Verder wijst de Raad erop dat verzoeker ook in het kader van huidig beroep geen poging doet om de aangehaalde onregelmatigheden en tegenstrijdigheden te weerleggen, maar dat hij zich louter beperkt tot het herhalen van reeds afgelegde verklaringen. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor de mogelijkheid heeft gehad om alle elementen die relevant zijn voor zijn relaas aan te brengen en te verduidelijken, zodat de beoordeling van de elementen weldegelijk in samenwerking met verzoeker gebeurt.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroept de verzoekende partij zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Wat het aantal personen die aangehouden werden betreft, stelt verzoeker dat hij achttien heeft gezegd, zonder enige zekerheid. Verder wijst verzoeker erop dat hem niet gevraagd werd hoeveel personen uiteindelijk veroordeeld werden. Verzoeker stelt dat hij slechts drie personen kende die samen met hem gearresteerd waren en eveneens lid waren van de "*Organisatie van Orthodox-christelijke Ouders*" (hierna: OOO) en één van deze drie personen was eerder een vriend van de twee andere personen dan van verzoeker. Verzoeker stelt verder dat hij buiten de OOO helemaal geen contact had met deze personen. Wat de identiteit van de mensen die veroordeeld zijn betreft, stelt verzoeker dat er geen zekerheid zou bestaan omdat het om een officiële bron zou gaan.

Verzoeker stelt dat hij drie dagen aangehouden bleef en dat hij aangezet werd tot het beschuldigen van andere arrestanten met de belofte vrijgelaten te worden. Verzoeker werd aangezet om G.(...), iemand die hij niet kende, te beschuldigen en eveneens de drie personen die hij kende.

Verzoeker stelt dat hij geen zekerheid kan hebben met betrekking tot het feit of hij officieel beschuldigd of gezocht wordt omdat er hem nooit officieel iets betekend werd en hij dus enkel vermoedens kan koesteren die op een logische redeneringen gestoeld zijn.

Wat zijn identiteitsdocumenten betreft stelt verzoeker dat hij helemaal geen kopieën heeft neergelegd, maar wel de originelen, die hij ook ter zitting zal neerleggen.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad is van mening dat uit de verschillende elementen van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo stelt de bestreden beslissing dat verzoeker op verschillende vlakken verklaringen afgelegd heeft die niet in overeenstemming zijn met de informatie die het Commissariaat-generaal aanbrengt met betrekking tot het incident van 7 mei 2010 waarvan verzoeker stelt dat dit de aanvang is van zijn problemen in zijn land van herkomst. Verzoeker slaagt er in huidig verzoekschrift geenszins in om een verklaring te geven voor deze afwijkende verklaringen, maar beperkt zich tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen en het stellen dat hem bepaalde vragen niet gesteld werden. Deze afwijkende verklaringen ondermijnen de aannemelijkheid van verzoekers relaas.

Verzoeker stelt dat er geen zekerheid bestaat over de identiteit van de veroordeelde personen daar de informatie in het administratief dossier geen officiële bron betreft. De Raad stelt vast dat er inderdaad maar een bron, meer bepaald een internetartikel, de namen van de gearresteerden vermeldt en dat op dat punt derhalve voorzichtigheid geboden is.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verder haalt de bestreden beslissing ook een aantal tegenstrijdigheden aan tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen op de DVZ en het Commissariaat-generaal met betrekking tot de duur dat verzoeker vastgehouden zou zijn en eveneens tegenover wie verzoeker valse verklaringen diende af te leggen om vrij te worden gelaten. Ook hier wijst de Raad erop dat het herhalen van bepaalde verklaringen de tegenstrijdigheden niet opheft.

Ook wijst de Raad erop dat verzoeker over meerdere elementen van zijn relaas zeer vage verklaringen aflegde. De bestreden beslissing stelt:

"(...)Ten derde bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een groot aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas. U kon bijvoorbeeld niet met zekerheid zeggen of u vandaag in uw land van herkomst officieel gezocht wordt. U stelde wel dat u vermoedde dat dit het geval was omdat u zich had moeten aanmelden bij de rechtbank, maar u dit niet gedaan had. U liet echter na om zich hierover te informeren omdat het in Georgië de normale gang van zaken is dat u na 3 maanden officieel gezocht wordt indien u verzuimt zich aan te beiden bij de rechtbank (CGVS, p. 11). U wist evenmin sinds wanneer u precies officieel gezocht wordt. U gaf enkel aan dat u waarschijnlijk sinds eind 2010 of begin 2011 officieel in opsporing bent, meer bepaald 3 maanden nadat u in de rechtbank had moeten getuigen (CGVS, p. 11). Dit is echter een zeer opmerkelijke verklaring aangezien u geen enkel idee had wanneer u zich bij de rechtbank had moeten aanbieden. U zou hiertoe nog een convocatie krijgen, maar tot op het moment dat u Georgië verliet had u er nog geen ontvangen (CGVS, p. 13). Gelet op uw verklaringen dat een persoon in Georgië officieel gezocht wordt indien hij nalaat zich aan te bieden bij de rechtbank en dit pas vanaf 3 maanden na het moment waarop hij zich moest aanbieden, is het trouwens onmogelijk dat u al sinds eind 2010 officieel gezocht zou worden. U verliet Georgië namelijk op 7 november 2010 (CGVS, p. 9) en had op dat moment nog steeds geen convocatie ontvangen om u aan te bieden bij de rechtbank (CGVS, p. 13). Verder vermeldde u dat uw appartement door de staat verzegeld werd toen u nog in Georgië was (CGVS, p. 13). Ook op dit punt waren uw verklaringen onaannemelijk vaag en zelfs tegenstrijdig. Op de vraag wanneer de staat uw appartement verzegelde, antwoordde u dat het ongeveer in augustus of september 2010 was, in de zomer van 2010. U vervolgde echter dat uw appartement verzegeld werd ongeveer een maand nadat u 2 of 3 dagen in de gevangenis gezeten had (CGVS, p. 13). Gelet op het feit dat u gearresteerd werd op 7 mei 2010 en vervolgens 2 of 3 dagen vastzat (CGVS, p. 12), betekent dit dat de politie uw appartement verzegeld zou hebben midden juni 2010, wat in strijd is met het feit dat u net voordien aangaf dat het gebeurde in augustus of september 2010. Ook over de reden van de verzegeling was u betrekkelijk vaag. Zelf had u geen idee wat de reden was (CGVS, p. 13-14). Uw vader zou wel geprobeerd hebben zich hierover te informeren, maar uw verklaringen hieromtrent waren zeer diffuus. Op de vraag wat de autoriteiten tegen uw vader gezegd hadden, antwoordde u dat ze niets hadden gezegd en ze geen uitleg of details geven. U vervolgde dat er informanten zijn en zij het misschien weten, maar u het niet kan zeggen. Even later zei u dat uw vader informatie ging inwinnen over de verzegeling van uw appartement bij de Burgerlijke Registratiedienst. Op de vraag wat hij bij deze dienst te horen kreeg, repliceerde u dat ze zulke informatie niet geven. U ging verder dat ze misschien wisten dat u zich moest aanbieden bij de rechtbank en ze er op die manier voor wilden zorgen dat u niet vertrok (CGVS, p. 14). Daarnaast vertelde u dat de politie langs ging bij uw broer om naar u te informeren op het moment dat u nog in Guria verbleef. Hoeveel keer de politie langskwam, wist u niet exact, maar u dacht dat het twee of drie keer gebeurde. Op de vraag wanneer de politie naar het huis van uw broer ging, antwoordde u dat het ongeveer een maand na uw vrijlating was (CGVS, p. 14). Op de vraag of de politie dan eerst bij uw broer langsging of de autoriteiten eerst beslag legden op uw appartement, moest u het antwoord evenwel schuldig blijven (CGVS, p. 15). Tot slot haalde u nog aan dat uw broer ook na uw vertrek uit Georgië nog politie over de vloer kreeg op zoek naar u. U kon echter niet precies zeggen hoeveel keer de politie uw broer lastigviel noch wanneer concreet dit gebeurde (CGVS, p. 17). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover concrete en gedetailleerde informatie kon geven, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.(...)".

Ook hier slaagt verzoeker er niet in deze motieven te weerleggen. De Raad schaart zich dan ook achter dit motief.

De bestreden beslissing wijst op het gebrek aan aannemelijkheid van de door verzoeker vermelde reisroute. Verzoeker legt in bijlage van zijn verzoekschrift de kopie van de eerste bladzijde van zijn paspoort afgeleverd in juni 2009 neer, waarmee hij volgens zijn verklaringen ter zitting gereisd zou hebben en dat hij ook heeft in het centrum waar hij verblijft. Hij stelt dat hij dit bij de commissaris-generaal reeds voorgelegd heeft en zij er een kopie van namen. Dit vindt geen steun in het administratief dossier. De verwerende partij wijst erop dat het ook strijdig is met zijn verklaringen bij de commissaris-generaal waar verzoeker stelde dat hij zijn paspoort in Oekraïne verloren had. Dit ondermijnt verder de aannemelijkheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker meent dat de beslissing niet op ernstige motieven steunt of minstens niet op voldoende zwaarwichtige motieven die van aard zijn het volledige relaas aan te tasten. Hij meent daarentegen dat er ernstige aanwijzingen zijn om tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te besluiten.

Tot slot stelt verzoeker nog dat de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming behandelt in het kader van artikel 48/4 c) van de vreemdelingenwet, maar dat hij geen enkele reden geeft waarom artikel 48/4 b) van de vreemdelingenwet niet op hem van toepassing is.

Ook voor de toekenning van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 b) van de vreemdelingenwet is de geloofwaardigheid van het relaas vereist. De commissaris-generaal heeft voor verzoekers een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS